

De levenssappenfabriek door de ogen van een plofkip

Totaal onverwacht opgenomen in het ziekenhuis. De wereld der afhankelijkheden in de fabriek des levenssappen gaat open. Naar de Spoed met maagpijn, die afhandeling gaat ongelooflijk goed. Men is er snel bij, allerlei onderzoeken. Helaas geen verklaring voor de buikkrampen. Spoedopname dan. Ik kom terecht in Middeleeuwse martelingen. Ooit een maagsonde laten zetten? Door je neus, slokdarm heen? Al kokhalzend door t leven gaan? Op een superspoedafdeling liggend, waar continu spoedopnames zijn? Met familie? Ellende? Iemand met een geheugenstoornis die om de 10 seconden na een goed antwoord wederom dezelfde vraag stelt? Het antwoord niet opslaat? Tussendoor kan ik zelf niets in de maag houden. Kortom: overprikkeld is een te klein woord voor deze staat van zijn. Er komt wat rust door een medicijn. De arts had een beetje humor en stelde dat ze niet meer dan loodgieters waren, dan wel van het menselijk lichaam. Doorstroming in het spijsverteringstelsel is het belangrijkste criterium. Na 4 dagen mag ik naar huis, ik wil daar echt absoluut niet blijven!! Helaas geen succes. Blijf misselijk. Ik ben een plofkip, mijn maag ontploft. Terug naar het ziekenhuis. Die drang naar boven is niet goed voor het systeem. Op zoek naar de oorzaak betekent een buikoperatie. Ook dat stuk in het ziekenhuis is logistiek fantastisch geregeld, supersnel, efficiënt, militaire precisie. Blijk een knik in de darmen te hebben, van oud littekenweefsel van een 41 jarige oude blindedarmoperatie. Het fietspompprincipe: ga op de slang staan en er is geen lucht in de band te krijgen. Dat is dan mooi verholpen. Na de techniek volgt de genezing. Een relaas over mijn haat/liefde verhouding met het ziekenhuis.

De ziekenhuisafdeling van nu spiegelt maatschappelijke issues

Er zijn veel vacatures. Weinig personeel. S 'nachts staan ze met 2 op 26 mensen, keihard werken dus. In de Kinderopvang is dat 1 op 10, niet 1 op 13. Er liggen veel oude mensen, die eigenlijk gewoon verzorgingshuisniveau zijn. Die vragen en krijgen veel aandacht, logisch. De mensen op zaal worden de nieuwe mantelzorgers. Maar eigenlijk 'horen' die supersenioren niet in het ziekenhuis, ja ze zijn wel ziek, maar geen praktische, medische of technische ingrepen, niets. Ze krijgen verzorging, medicijnen, slapen de gehele dag.

Door de vacatures, sluit men bedden, consequentie is dat je als patiënt niet op de eigenlijke afdeling geplaatst wordt. Dat betekent dat de chirurg van diens afdeling af moet om naar de "buiten"-patiënten te gaan. Alles wat voorrang heeft onderweg, krijgt dat ook. Het Grote Wachten van de buitenpatiënt gaat beginnen. Achter je eigen info aan en je 5 minuten beslistijd met de chirurg goed benutten. Zo niet, dan ben je een dag verder. Ik heb het toneelstuk Wachten op Godot omgedoopt in Wachten op de Chirurg. Dat ondanks de hectiek, dynamiek en chaos op zo'n afdeling het toch allemaal nog goed komt, komt door het zandlopermodel met 1 beslipunt = de dienstdoende arts.

De PIEPLOZE afdeling.

In principe ligt de patiënt daar om beter te worden, voor de rust. Als het rustig is op een afdeling, slaapt iedereen goed, dat is bevorderlijk voor de gezondheid, niet waar? Alles wat je krijgt is geen rust!! S 'nachts is het New York op de afdeling: continu lawaai, continu gaat er een infuusalarm af. Iedereen wakker, ook op andere kamers. De verpleeghuislevelmensen meuren daar braaf doorheen, ik niet. Ik weet nu wat ik wat mijn ergste vijand toewens: een overgevoelige infuusmeter, 1 piepend ding is goed voor zeker 10 minuten slaap onrust! Vaak is het gepiep lullig: een infuus in de elleboogkom verstopt meer, die op de hand minder, batterijen die gewoon opgeladen moeten worden. Het duurt voordat er iemand komt, als die net weg is, gaat het alarm opnieuw af. Geluidsmarteling is effectief! Waarom kan dat gedoe niet geluidloos? Signaaltje automatisch sturen naar...?? Waarom die infuuspieps niet naar een afdelingsbord zodat de verpleging kan zien waar er wat aan de hand is? Of accountmanagement, pieps naar een trillende telefoon? Dat moet toch te automatiseren zijn!

Dankbaar

Het mooie van pijn is dat je het vergeet. Je verwerkt het. Eigen bed, geen enkel infuuspiep, een diepe remslaap, ik knap op. Ik besef dat ik een gelukkig mens ben. Dat het leven de moeite waard is om te

leven en lekker te klagen. Fantastische buren & familie & vrienden. Ik ben dankbaar. Maar het kan innovatiever in het ziekenhuis hoor, de lerende organisatie ontbreekt daar. Mijn voorstel daarom is om ziekenhuismanagers 5 volle dagen in een ziekenhuisbed gaan liggen met een gefingeerde klachten van een ziektecasus. Dan nadenken in de tussentijd en observeren. In een hackathon samen op zoek gaan naar technologische oplossingen die verplegend personeel ontlasten en tegelijkertijd inefficiëntie en ineffectiviteit oplost. Weg met die rare bezuinigingen, weg met aansturinglagen, weg met chaotische communicatie. Geen pretje om in een ziekenhuis te liggen, waarom? Dat kan anders!